

Vroege rouw

Mijn grote liefde, dwergpoedel Fred, heeft vele voorgangers gehad. Knollie het konijn, Goofy de cavia, Lotje de poes, het parkieten-echtpaar Gerda en Henkie, en nog een stuk of vijf kleine, wollige, gladde of gevederde huisgenoten waren deel van mijn jeugd. Erop terugkijkend heb ik respect voor mijn ouders. Niet per se dierenliefhebbers schaften ze elke keer weer zo'n knaagdier, vis of vogel aan, want opvoedkundig verantwoord. Of, waarschijnlijker, waren ze er gewoon weer in getuind, in onze steekhoudende argumenten en beloftes dat wij, hun drie kinderen, echt goed voor het dier zouden zorgen. Niet verrassend: vooral mijn ouders verschoonden de kooi, verversten het water van de kom of hooi van het hok.

Maar behalve dat een huisdier, van vis tot poes, houden bewerkelijk is, realiseerde ik me als kind niet dat elke keer dat we zo'n beest aanschafte, ik er, tenzij de Heer iets vroegtijdigs naars voor mijzelf in petto had, ook weer afscheid van zou nemen. Zo geschiedde. De parkiet kreeg hersenvliesontsteking; de vogel leed aan de ziekte tegelijkertijd met toenmalig koningin Beatrix. De vorstin overleefde, Henkie had minder geluk. Het konijn werd gegrepen door een teckel. De cavia's stierven, vermoed ik, gewoon uit verveling. De poes liep weg na een traumatisch bezoekje aan de dierenarts, om nooit meer terug te komen. Kortom: als gezin hebben we onze portie dierenleed wel gehad. Heel wat

tranen plengde ik om mijn levende knuffels. Maar natuurlijk was ook juist dat, het drama, de ziektes en de verdwijningen, wat zo leerzaam was.

Inmiddels enkele decennia volwassen, zelf gekozen voor een poes en een hond, besepte ik bij de aanschaf wél de kwetsbaarheid en sterfelijkheid van die twee. En dat ik mezelf, naast natuurlijk jaren plezier, heel wat verdriet aan zou gaan doen. Het drama volgde inderdaad snel. De poes viel van vierhoog, een maand later in de gracht, was ooit wekenlang kwijt en heeft nu door een vergiftiging nierfalen, waardoor ik mijn droomberoep dierenarts thuis mag praktiseren: tweemaal per week breng ik eigenhandig een spuit met infuus in bij Pom.

Haar broer, hond Freddie, is in zijn korte leven nog niet in gevaar geweest, maar ik kan nu al opzien tegen de dag dat dit ongetwijfeld gaat gebeuren, en al helemaal tegen het moment dat ik ooit weer afscheid moet nemen. Het is ongelooflijk hoe snel een dier een belangrijk onderdeel wordt van je leven. Hoe soepel hij helemaal verweven raakt met je ochtendroutine – nog voor ik me uitrek en, ja, zelfs voordat ik mijn telefoon pak, geef ik Fred een aai. Hij is mijn maatje tijdens de lunchwandeling door de stad. Als ik de krant lees, zit hij standaard naast me op een bot te kauwen. Hij ligt tevreden tegen me aan te ronken terwijl ik op de bank een serie kijk. En hij is de beste pleister bij een verdrietig bericht. Tot de dag dat Fred, onontkoombaar, zelf de wond zal zijn.

Maud Beucker Andreae

→ Maud Beucker Andreae is journalist, woont in Amsterdam en heeft sinds de pandemie een nieuwe huisgenoot: dwergpoedel Fred (1). Poes Pom (3) woont al langer bij haar. Ze heeft een latrelatie. persoonlijk@fd.nl

ILLUSTRATIE: SEB JANOT VIA UNIT

Ik zie nu al op tegen het moment dat ik afscheid moet nemen, zo'n dier is een belangrijk onderdeel van je leven